

Kabaret Letniej Szkoły Młodych Pedagożek i Pedagogów 2024

(Nie)pamięci dziwne przypadki

Reżyseria: uczestnicy i uczestniczki

Iwona – Postać z worka, współuzależniona partnerka, komentatorka

Aleksander – (nie)pamiętliwy mąż, partner alkoholik, olewający zwiedzającego

Hanna- (nie)pamiętliwa żona, wnuczka dziadka bohatera

Asia – nieprzygotowana przewodniczka, komentatorka

Dorota – Narratorka, pilna zwiedzająca

Asia Kulisiak - przewodniczka

Wstęp:

<Na scenę nagle wychodzi Alek i Asia Kulisiak, wprowadzają tajemniczą postać w worku>

Alek stoi z kwiatkiem i czyta do osoby w czarnym worku na śmieci: *pamięci Iwonki, uczestniczki LSMP, autorki scenariuszy kabaretów...*

Postać w worku rusza się, rozrywa go, Iwonka <z oburzeniem>: *jakiej pamięci, ja tu jestem. Kabaret będzie, zaczynamy. Babka za złotówkę? Nie, Cias-to pieniądz.*

Alek:

Cóż, rzeczywistość, jak pamięć czy język jest żywa. Kabaretu miało nie być, a jednak będzie. Jeżeli się nie spodoba, trudno, proszę włączyć opcję zbiorowego zapominania.

Dorota: *(Nie)pamięci dziwne przypadki. Spektakl wyłącznie dla widzów pełnoletnich.*

Scena 1

Asia: *Spaceruje w parku para,*

Wspomnień mają co niemiara

Wyjątkowo są uroczy, on jej czule patrzy w oczy

Asia Kulisiak wnosi hasło „przestrzeń pamięci”

Dorota <mówi bardzo głośno> *przestrzeń pamięci*

Alek z Hanią wychodzą jako skłócone małżeństwo. Alek wypomina Hani zdradę, a Hania wypomina Alkowi roztrwonienie wspólnych pieniędzy. Konflikt się zaognia i nabiera kolosalnych rozmiarów. Wypominają sobie sytuacje sprzed 15 lat, gdybają z żalem, co by było, gdyby.

Asia Kulisiak wnosi hasło „przestrzeń niepamięci”

Nagle wychodzi **Dorota** <mówi bardzo głośno> *przestrzeń niepamięci*

Alek z Hanią nie pamiętają kłótni, ze spokojem spacerują i podziwiają okolicę. Zatrzymują się na chwilę i zastanawiają się co tu robią, przez chwilę patrzą na siebie w zadumie i bezruchu, ale nic nie przychodzi im do głowy.

Dorota <wzdycha> : *czy w ogóle warto pamiętać? Ech, życie byłoby prostsze. Przyjrzyjmy się drugiej historii.*

Scena 2

Dorota: *Siedzą sobie na dywanie*

I planują wspólne chłanie

Życie niechaj lekkie będzie

On przejmować się nie będzie.

Kiedy wpadnie social nowy,

Olej wleje se do głowy.

Piosenka Alek i Iwona siedzą z pustą butelką po wódce i zaczynają śpiewać:

Iwonka: *Alku, Alku, pamiętasz lato ze snu*

Gdy pisałeś: "Napij się"

Przynieś ją choćby zaraz

Wypijmy już

Nie wylewaj za kołnierz, o nie

Alek: *Żebrząc wciąż o monety*

Gnałem przez most

W gardle sucho mi było, że hej

Aby pić znowu z Tobą

Zapomnieć się

Wszystko było tak proste, ole!

Razem: *Dziecko spało za ścianą...*

<chwila konsternacji> *dziecko!* <wybiegają>

Scena 3

Asia Kulisiak: *Przyszła już zwiedzania pora*

Przewodniczki nowej zmore

Jakie jej dziś rozeznanie,

Takie nasze pamiętanie...

Asia <oprowadza wycieczkę, pokazując zebranych różne miejsca>

Witajcie w Poznaniu. I Pamiętajcie, „Poznań, miasto doznań” hehe... To co my tu dziś mamy... <zменяя temat, patrzy na telefon> ooo amerykański musical w teatrze muzycznym, polecam, świetna rozrywka, dobre wykonanie, brak związku z rzeczywistością czy przeszłością... No dobra, idziemy dalej. Tu jest kościół...yyy z cegły, pod wezwaniem... yyy pewnie jakichś świętych, mieszka tu ksiądz i... odprawia sobie msze!

Dora - a jaki ten kościół

Asia: stary! <Idzie dalej>... A tu cmentarz, tu leżą ofiary wojny.

Dora: której wojny?

Asia: jakie to ma znaczenie, i tak nie żyją

<Iwona, Alek, Asia Kulisiak i Hania śmieją się>

Asia: Hehe, o zobaczcie, naprzeciw bardzo dobre bistro, z tradycyjną polską kuchnią, pyszne frytki, najlepsze nuggetsy z kurczaka, polecam!

Alek: ej, szkoda czasu, idziemy jeść. Człowiek nie żółw, hehe, najeść się musi.

Scena 4, Pamięć indywidualna, pamięć zbiorowa

Iwona: Już jednostce czasem trudno

Pamięć przenieść choć na jutro,

A gdy dojdzie ta zbiorowa

Wszystkich mocno boli głowa!

Hania: Zobaczcie, to mój dziadek, był bohaterem!

Alek: Bohatrem, he, chyba zdrajcą narodu Polskiego.

<wesola ironiczna zanucona muzyczka>

Iwona: Wyobraźcie sobie ludzi,

Olę jeden temat budzi,

Krzysiek o nim nie wie wcale

Olek ma do niego „ale”

Monia coś słyszała w szkole

*Arek wypił etanole
Zosia w wątek ten nie wierzy,
Przemek gardzi, bądźmy szczerzy
Jak osiągnąć stanowisko?
Jak pogodzić w sobie wszystko?
To jest jednak temat rzek,
Ja stąd lepiej już uciekam!*

Scena 4 Duchy niepamięci

Dorota: *duchy niepamięci*

Alek: *skąd przychodzimy?*

Iwona: *kim jesteśmy?*

Asia: *dokąd zmierzamy?*

Hania, *donikąd. Przecież jest koniec historii.*

Alek: *już dawno odwołany.*

Asia Kulisiak *<ironicznie> : część dalsza nastąpi*

Final

Iwona *<patetycznie> Pamięć jest doniosła*

Alek *<żulersko, zaczepnie> Na kogo doniosła?*

Asia: *Na przeszłość.*

Piosenka na melodię „nie płacz Ewka”, wszyscy śpiewają>

Nie płacz Ewka, bo tu miejsca brak, na historii lży,

Popatrz jaki dzisiaj piękny świat, na co przeszłość Ci?

Patrz poeci dawni prawdy sens roztrwonili w snach

Z kart historii gorzkie SOS wysyłają w świat

*Nie wiem już, co wiem
Nie zrozumie wszystkich ważnych spraw
Idę tak, właśnie tam, gdzie wygodnie mi
Tam schematy pewne mam, od lat
Dla nich wciąż otwarte serce mam
Witam Was, żegnam, Was...bo czekają mnie.*

Wchodzi Dorota, macha śpiewającym, że nie tędy droga, Asia ruchem jakby przełączenia radia, zmienia nutę:

*Zabiorę Cię właśnie tam
Gdzie pamięć wagę ma

Zabiorę Cię właśnie tam
Gdzie pamięć jest jak gwiazda
Zabiorę Cię właśnie tam
Gdzie czuć kontekstu smak
Zabiorę Cię właśnie tam
Gdzie jest refleksji czas*

Iwonka: *Bez pamięci już nas nie ma*

Nie istnieje nawet schemat

Szkoda, że nie doceniamy,

Bo tak ważną cechę mamy

Dorota: *Co z gatunkiem mym się stanie,*

Gdy rzucimy pamiętanie?

Hania: *Gdy refleksję odsuniemy*

W bagnie wszyscy lądujemy

Alek: *W sumie tak jak zaczęliśmy*

Odeszliśmy, wróciliśmy.

Asia Kulisiak: *Bez ironii, lecz z obawą,*

Lepiej się zasilić strawą

Asia: *już mętlik mam w mej głowie*

Nic mądrego Wam nie powiem.

